

opusdei.org

Prostovoljno delo v Fužinah

Poletje 2008 v Ljubljani

14. Sep. 2008

Vse skupaj se je začelo v ponedeljek, 14. 7. 2008. Zbudila sem se ob zvoku nadležne budilke v neznani postelji, v neznani sobi. Nadvse zgodnja ura za čas počitnic. Prvi dan. Pojavljalo se je polno vprašanj: Kje točno sploh bomo? Kaj bomo delali? Kako bo vse skupaj izgledalo? In pa predvsem, kaj pa moja španščina??!

Po obilnem zajtrku smo se torej odpravile do avtobusne postaje. Čez nekaj časa se nam je po cesti začel približevati velik moder avtobus. Nekaj posebnega je bilo na njem - španska registracija! Odprla so se vrata, ven je skočil šofer in nas pozdravil, seveda v španščini. Vstopila nas je cela mala družčina Slovenk in - kakšno presenečenje! Sami neznani obrazi nekoliko temnejše polti. Nekaj jih je zvedavo pogledovalo, drugi pa so še vedno uživali v jutranjem dremanju. In začela se je vožnja proti Fužinam. Kmalu smo prišli do postaje, od katere je pot vodila naprej do vrtca. Nekaj jih je izstopilo, ostali pa smo greli sedeže vse do naslednje postaje, kjer so se na različnih lokacijah odvijale številne dejavnosti - poučevanje in barvanje sten v šoli ter pomoč v Domu starejših občanov.

V slednjem smo takoj začeli z delom. Po uvodni uri z delovnima

terapevtoma Moniko in Matijem smo skupaj s stanovalci rezali različno sadje (melone, pomaranče, grozdje) za pripravo sangrije, zelo znane španske pijače. Hitro pa je že prišla ura kosila, ko smo si nabrali novih moči in se zagreti vrnili v Dom. Popoldne se je namreč pričela še uradna dobrodošlica za vse prispele Španke. Stanovalci so nas lepo sprejeli medse, pripravljen pa je bil tudi kviz o značilnostih Španije in Slovenije. Šest stanovalcev in šest Špank se je mešano razporedilo v dve skupini in odgovarjalo na vsa mogoča vprašanja, kot so katera je prava zastava, tradicionalna jed in pijača naših matičnih držav pa tudi bolj aktualna, npr. zmagovalec letošnjega nogometnega prvenstva (ob tem se je pričel velik aplavz in navdušenje naših obiskovalk, le zakaj?!). Ker sta skupini imeli enakovredno znanje, smo prišli do zaključka, da si nagrado zaslužimo vsi - tudi tisti, ki smo jih samo

podpirali. To pa je bila okusna sangrija, ki smo jo pripravili dopoldne. Španke so nam nato še malo zapele in tudi zaplesale "Macareno" (naj mimogrede omenim, kako je neka gospa stvar nekoliko zmešala in bila trdno zaverovana, da je naslov "Marija Magdalena") in tako se je že končalo naše skupno druženje prvega dne. Obiskovalke so imele pripravljen svoj program, nekatere Slovenke pa smo nadaljevale z delom v Kulturnem centru Vintgar. Še večerja in čas za spanje.

Približno tako je potekal vsak izmed naslednjih devetih dni. V vrtcu so se zabavali v družbi mladih navihanih junakov. Igrali so nogomet in druge igre, se učili novih spretnosti in pekli sladkosti, kot je čokoladna torta ali palačinke. V šoli se je majhna skupina otrok spopadala s prvimi lekcijami španščine, drugi pa so pridno barvali stene v garderobah,

jedilnici ter zidove in stebre zunaj. V Domu pa smo vsak dan začeli s skupnim sprehodom do Ljubljane, kjer smo nahranili račke in nadaljevali z učenjem novih stvari. Španke so se seznanile s pripravo jabolčnega zavitka in ga z zanimanjem pokusile. Stanovalke so jim tudi pokazale, kako se izdeluje njihova "fužinska punčka", izdelana iz blaga. Skupaj smo barvali pahljače ter slovensko in špansko zastavo, kateri smo nazadnje kot jambora pripeli na majhno ladjo. Vsak dan nas je nekaj šlo na oddelek z dementnimi osebami, katerim smo najprej postregli s čajem. Skupaj smo se lotili različnih stvari - od čiščenja paprike in lupljenja jabolk ter krompirja pa do barvanja rolic. Pomagali smo jim še pri kosilu, nato pa smo se vrnile k ostalim. Pomoč je bila potrebna tudi v pralnici, kjer sta dve ali tri zlagali perilo ter v jedilnici in drugih bivalnih enotah. Tam smo čistile stole in mize.

Vse skupaj pa vendarle ni bilo samo delo. Naš čas smo namenili tudi družabnim igram. Prav zanimivo je bilo videti starejše, kako so bili zagreti pri igri in nazadnje smo ugotovili, da so celo boljši od nas. Prevajati skoraj ni bilo več treba, saj so se sporazumevali na različne načine, med drugim so tudi uporabili znanje italijanščine. Ni minil dan, da ne bi prepevali. Španke so se naučile slovensko pesem "Če študent na rajžogre", Slovenci pa špansko "Porompompero". Ta nam bo najbrž še dolgo odmevala v ušesih.

Dekleta so med drugim obiskale kar nekaj slovenskih krajev. Ogledale so si Postojnsko jamo ter lepote Bleda in Bohinja. Odpravile so se celo na Hrvaško v Opatijo. Tam so se nakopale in z začudenjem opazile, da plaža ni vedno peščena. Slovenke pa smo v Vintgarju lahko prisluhnile različnim predavanjem o modi, bontonu, tiskem delu,

retoriki. Vzele smo si tudi čas za ogled filma.

Zadnji dan smo imeli v Domu starejših občanov še zaključno prireditev. Po dve Španki sta za vsako mizo prikazali, kako se naredi "tortilla de patatas" - španska jed iz jajc, krompirja in čebule (slednje mi nismo uporabili, da smo postopek nekoliko poenostavili). Medtem ko so stanovalci uživali v jedi in pijači, pa je nekaj deklet še zaplesalo flamenko sevillano. Gostitelji so jim v zahvalo za druženje poklonili "fužinsko punčko" in pa slike, na katerih smo prostovoljke s stanovalci. Tako je že prišel čas odhoda in marsikatero dekle se je poslovilo s solzo v očeh.

Pa se je izteklo naših kratkih skupnih 10 dni. Vsak je dobil svojo dozo dela, zabave, petja in smeha ter seveda sendvičev. Nabrali smo si novih poznanstev, novih izkušenj. Vsi so bili tako navdušeni, da se je celo

pojavil predlog, da bi s prostovoljnim delom v Domu nadaljevali enkrat mesečno. Špankam se je vendarle uspelo naučiti nekaj slovenskih besed, npr. dober dan, živijo, kako si, ime mi je. V četrtek zjutraj, 24. 7. so se vrnile v rodni mesti Valencia in Murcia, trdno odločene, da naslednje leto zopet pridejo.

Tako! Sedaj pa nekoliko utrujeni, a polni lepih spominov spet gremo vsak svojo pot.

Lucija Hribernik